

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 394/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. D., občana Českej republiky, t. č. vo väzbe, Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. P. Č., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 5/2008 z 28. mája 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2008 doručená sťažnosť P. D., občana Českej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 5/2008 z 28. mája 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Ústí nad Labem vydal 20. októbra 1997 pod sp. zn. Nt 428/97 zatýkací rozkaz na sťažovateľa stíhaného za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

Krajský súd v Ústí nad Labem rozsudkom sp. zn. 2 T 13/1999 z 5. mája 1999 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a na jeho výkon ho zaradil do väznice so strážou (so strážením). Rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. mája 1999.

Na základe vydaného zatýkacieho rozkazu bol sťažovateľ uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Nt 11/2000 zo 14. augusta 2000 vzatý do vydávacej väzby, avšak na základe rozhodnutia vtedajšieho ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sťažovateľ *„pre skutok ktorý bol rozsudkom Krajského súdu v Ústí nad Labem, sp. zn.: 2T 13/1999 zo dňa 05. mája 1999, právoplatným dňa 30. mája 1999 kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona Českej republiky, nebol vydaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.“*

Krajský súd v Ústí nad Labem vydal 22. septembra 2005 pod sp. zn. 2 T 13/1999 medzinárodný zatýkací rozkaz a 19. marca 2007 vydal pod tou istou spisovou značkou európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol sťažovateľ uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Ntc 1/08 z 12. marca 2008 vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť 10. marca 2008 o 9.50 h.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Ntc 1/08 z 30. apríla 2008 rozhodol podľa § 21 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 403/2004 Z. z.“), že sa európsky zatýkací rozkaz Krajského súdu v Ústí nad Labem sp. zn. 2 T 13/1999 z 19. marca 2007 vydaný na účel výkonu celého uloženého trestu odňatia slobody na sťažovateľa vykoná. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu 12. mája 2008 sťažnosť a 14. mája 2008 podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorých namietal,

že o jeho nevydaní pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté, a táto skutočnosť podľa § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 403/2004 Z. z. bráni vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu a jeho vydaniu vzhľadom na prekážku rei iudicatae.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 5/2008 z 28. mája 2008 rozhodol podľa § 21 ods. 7 zákona č. 403/2004 Z. z., že sa európsky zatýkací rozkaz vydaný Krajským súdom v Ústí nad Labem pod sp. zn. 2 T 13/1999 z 19. marca 2007 vykoná.

Podľa názoru sťažovateľa je uznesenie najvyššieho súdu „*nedostatočne odôvodnené s prihliadnutím nielen na mnou uvádzané námietky, ale aj s prihliadnutím k náležitostiam ustanovenia § 176 ods. 2 Tr. por.*“.

Ďalej sťažovateľ uviedol: «*Vzatím mojej osoby do väzby bez náležitého zhodnotenia primeranej a spravodlivej rovnováhy („fair and just balance“) medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu, neberúc do úvahy skutočnosť, že o mojom nevydaní už bolo raz príslušnými orgánmi SR právoplatne rozhodnuté, podľa môjho názoru súdu nerešpektovali relevantné princípy a zásady ktorými sa riadi ESHP pri posudzovaní dôvodnosti väzby a jej trvania.*

Na základe vyššie uvedeného som názoru, že v mojom prípade neboli dané zákonné dôvody väzby a preto som žiadal o prepustenie z väzby na slobodu.

O tejto podanej žiadosti nebolo vydané žiadne rozhodnutie.»

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn.: 5 Tost 5/2008 zo dňa 28. mája 2008, porušil právo P. D. podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 22 024.00 Sk (slovom: dvadsaťdvatisíc dvadsaťštyri slovenských korún), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť jeho právnenému zástupcovi advokátovi JUDr. P. Č. na jeho účet vedený v... do jedného mesiaca od právoplatnosti toho nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal zo svojej judikatúry, podľa ktorej základné právo podľa čl. 17 ods. 5 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti môže ísť aj o porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00).

Z hľadiska namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru je nepochybné, že pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. f) druhej aliney dohovoru „zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby... proti ktorej prebieha

konanie o vyhostenie alebo vydanie“.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (napr. rozsudky vo veciach Chahal v. Veľká Británia z 15. novembra 1996, Čonka v. Belgicko z 5. februára 2002) uvádza, že čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru nevyžaduje, aby pozbavenie slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie, bolo odôvodnene považované za nevyhnutné, napríklad aby sa jej zabránilo v spáchaní trestného činu alebo v úteku. V tomto ohľade predstavuje čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru inú úroveň ochrany ako čl. 5 ods. 1 písm. c).

Článok 5 ods. 1 dohovoru vo všetkých prípadoch pozbavenia osobnej slobody vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. V prípadoch, kde je predmetom skúmania „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody vrátane otázky, či sa uskutočnilo konanie ustanovené zákonom, odkazuje dohovor hlavne na povinnosť byť v súlade s hmotnými a procesnými pravidlami vnútroštátneho práva, vyžaduje však, aby aj každé pozbavenie slobody bolo v súlade s účelom čl. 5, a to chrániť jednotlivca pred svojvôľou (rozsudok vo veci Chahal v. Veľká Británia z 11. novembra 1996).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozhodnutie najvyššieho súdu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 403/2004 Z. z., pretože jeho vydaniu na výkon trestu odňatia slobody do Českej republiky bráni prekážka veci rozsúdenej - res iudicata.

Podľa § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 403/2004 Z. z. vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu justičného orgánu štátu pôvodu sa odmietne, ak orgány Slovenskej republiky rozhodli o tom, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo v členskom štáte vydané právoplatné rozhodnutie pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu; vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu však nebráni, ak vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je potrebné uprednostniť uskutočnenie trestného konania v štáte

pôvodu, predovšetkým z dôvodov zistenia pravdy a vykonania spravodlivého procesu, ochrany oprávneného záujmu poškodených osôb, vymerania trestu alebo jeho výkonu, alebo ak bolo konanie ukončené z dôvodu nedostatku dôkazov alebo z dôvodu chýbajúceho podania, alebo chýbajúceho splnomocnenia poškodeného.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Tost 5/2008 z 28. mája 2008, ktorým rozhodol, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná, k dôvodom sťažnosti sťažovateľa uviedol:

„Predovšetkým je potrebné uviesť, že zákon číslo 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 21 ods. 6 síce pripúšťa podanie sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu prokurátorom a vyžiadanou osobou, avšak len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14, pričom sťažnosť má odkladný účinok...

Podľa zistenia najvyššieho súdu, súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal všetky nevyhnutné procesné úkony potrebné pre vyslovenie záveru o tom, či možno rozhodnúť o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a správne konštatoval, že v posudzovanom prípade nie je daná žiadna z okolností predpokladaných vo vyššie citovanom ustanovení § 14, ktorá by bránila rozhodnutiu, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná.

Neobstojí ani námietka vyžiadanej osoby, že v jeho veci ide o res iudicata, pretože v roku 2000 bolo vydané právoplatné rozhodnutie pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu a jeho vydaniu.

Z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8 Nt 11/00, najvyšší súd zistil, že krajský súd už raz rozhodoval vo veci P. D. uznesením zo 17. augusta 2000, kedy na návrh krajskej prokuratúry podľa § 380 ods. 1 Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb. v znení zákona č. 272/1999 Z. z.) rozhodol, že vydanie P. D. na trestné stíhanie na základe zatýkacieho rozkazu Okresného súdu Ústí nad Labem, sp. zn. Nt 428/97, z 20. októbra 1997 do Českej republiky je prípustné. Niet sporu o tom, že minister spravodlivosti nepovolil vydanie menovaného na trestné stíhanie do Českej republiky, ktorá skutočnosť bola krajskému súdu oznámená listom ministerstva spravodlivosti zo 6. septembra 2000 pod číslom 18705/2000-8105. Zároveň dalo pokyn na postup podľa § 381 ods. 3 písm. b)

Trestného poriadku, na základe čoho bol príkazom predsedu senátu krajského súdu dňa 7. septembra 2000 prepustený z vydávacej väzby na slobodu.

Medzitým však došlo na strane vyžiadaného k podstatnej zmene, pretože bol právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Ústí nad Labem z 5. mája 1999, sp. zn. 2 T 13/99, odsúdený pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona Českej republiky na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením na výkon trestu do väznice s ostrahou. Nástupu uloženého trestu sa úspešne vyhýbal a práve preto česká strana vydala na neho európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol potom dňa 10. marca 2008 v B. zadržaný.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávacom prípade nemôže ísť o prekážku rozhodnutej veci - res iudicata, nakoľko o skutku menovaného nebolo rozhodnuté žiadnym súdom Slovenskej republiky.

Ako už bolo vyššie uvedené, vyžiadaná osoba môže rozhodnutie krajského súdu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu napadnúť sťažnosťou len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, ktoré sú taxatívne uvedené vo vyššie citovanom ustanovení § 14 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a zmene a doplnení niektorých zákonov. Vzhľadom k tomu sú námietky P. D. uvedené v sťažnosti irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2008, sp. zn. 5 Ntc 1/2008, je zákonné a vecne správne, a preto sťažnosť vyžiadaného P. D., ktorú podal proti tomuto uzneseniu, je nedôvodná.“

Ústavný súd považuje za potrebné najprv uviesť, že tvrdenia sťažovateľa v sťažnosti nezodpovedajú obsahu spisu krajského súdu sp. zn. 8 Nt 11/00. V roku 2000 krajský súd rozhodol o prípustnosti vydania sťažovateľa na trestné stíhanie na základe zatýkacieho rozkazu Okresného súdu Ústí nad Labem sp. zn. Nt 428/97 z 20. októbra 1997 a minister spravodlivosti Slovenskej republiky nepovolil vydanie sťažovateľa na trestné stíhanie. Príslušné orgány teda nerozhodovali o prípustnosti vydania na výkon trestu odňatia slobody (ktorý už v tom čase bol sťažovateľovi uložený právoplatným odsudzujúcim rozsudkom) tak, ako to interpretuje sťažovateľ, ale o vydaní na trestné stíhanie. Bez ohľadu na tieto

skutočnosti by však uvedené rozhodnutia nemohli založiť prekážku *res iudicata*, pretože nejde o meritórne rozhodnutia, t. j. rozhodnutia o skutku, za ktorý bol sťažovateľ stíhaný. Najvyšší súd v napadnutom uznesení jednoznačne konštatoval, že „v *prejednávanom prípade nemôže ísť o prekážku rozhodnutej veci – res iudicata, nakoľko o skutku menovaného nebolo rozhodnuté žiadnym súdom Slovenskej republiky*“.

Neopodstatnenosť argumentácie sťažovateľa je napokon zrejmá aj zo znenia § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 403/2004 Z. z. Prekážku vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa tohto ustanovenia predstavuje rozhodnutie slovenského orgánu, že pre skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, sa nezačne trestné stíhanie alebo sa v začatom trestnom stíhaní nebude pokračovať, alebo bolo vydané právoplatné rozhodnutie členského štátu pre ten istý skutok, ktoré bráni ďalšiemu konaniu. Sťažovateľ neuviedol, že by v jeho veci boli vydané takéto rozhodnutia.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní o európskom zatýkacom rozkaze je právo vyžiadanej osoby na to, aby najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu, zrozumiteľne a jasne odôvodnil a vyrovnal sa s námietkami uplatnenými v opravnom prostriedku.

Najvyšší súd sa v citovanom uznesení vysporiadal s námietkami sťažovateľa, zrozumiteľne, jasne a logicky odôvodnil, prečo nepovažoval jeho námietky proti vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu za relevantné. Najvyšší súd pri skúmaní, či sú splnené podmienky na vydanie sťažovateľa na vykonanie uloženého trestu odňatia slobody na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, postupoval v súlade so zákonnou úpravou konania o európskom zatýkacom rozkaze, a preto ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím nemohol porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sa navyše vzťahuje na konanie o veci samej, t. j. na konanie o trestnom obvinení, ktoré nebolo predmetom sťažovateľom namietaného konania.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedený záver ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy je zjavne neopodstatnená sťažnosť aj v tejto časti.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 403/2004 Z. z. ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že európsky zatýkací rozkaz sa vykoná, vezme krajský súd túto osobu do väzby, ak tak už neurobil predseda senátu podľa odseku 1.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. predseda senátu krajského súdu rozhodne do 48 hodín od dodania zadržanej osoby o návrhu prokurátora na jej vzatie do väzby. Ak súd postupuje podľa § 4 ods. 8, predseda senátu zadržanú osobu vezme do väzby; dôvodmi väzby podľa Trestného poriadku pritom nie je viazaný...

V danom prípade bol vydaný európsky zatýkací rozkaz na účely výkonu už uloženého trestu odňatia slobody pre trestný čin, ktorý je uvedený v ustanovení § 4 ods. 8 bodu 8 zákona č. 403/2004 Z. z. Do väzby bol sťažovateľ vzatý uznesením sp. zn. 5 Ntc 1/08 z 12. marca 2008 podľa § 17 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. Väzba sťažovateľa bola v tomto prípade obligatórna, a preto v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd odmietol celú sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008